

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 15.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6655** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс във връзка със Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/.

Образувано е по жалба на А. М. Т. от [населено място], [община], Софийска област, срещу Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 211 „Плащания на фермери за природни ограничения в планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013г. с изх.№02-230-6500/699 от 09.04.2013г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” /ДФЗ/.

Жалбоподателят обжалва административния акт като незаконосъобразен. Счита, че многогодишен ангажимент по мярка 211 не е възниквал, тъй като по подаденото първо заявление за кампания 2010г. не е получил компенсаторно плащане, след което е спрял да обработва земеделските земи и не е подавал повече заявления. Сочи, че е в напреднала възраст и е с трайно намалена работоспособност, поради което не му е възможно да обработва земите.

Ответникът - изпълнителният директор на ДФ „Земеделие” оспорва жалбата.

Съдът приема жалбата за процесуално допустима, а по същество – основателна.

Установени факти:

С подадено общо заявление на площи с вх. У.: 23/220610/36072 за финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания на площ от Европейския фонд за гарантиране на земеделието, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и националния бюджет на Република Б. за кампания 2010г., жалбоподателят е кандидатствал за подпомагане по схемите и мерките на общата селскостопанска политика по мярка 212 „Плащания на фермери в райони с природни ограничения, различни от планински (други)“ от програма за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. Видно от приложената към заявлението таблица жалбоподателят е земеделски стопанин с У.:462815 и стопанисваната от него земеделска площ е включена в системата за идентификация на земеделските парцели. Видно от Уведомително писмо за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за 2010г., издадено от изпълнителния директор на ДФЗ, с изх.002-230-6500/3814 от 02.10.2011г., по подаденото заявление не е извършено финансово подпомагане, тъй като е установена недопустима за подпомагане площ при процентно съотношение от 32,47% спрямо допустимата площ. На основание чл.58 от Регламент 1122/2009 е отказана субсидия за цялата година.

Представено е експертно решение на ТЕЛК от 2006г., което удостоверява, че жалбоподателят, считано от 13.06.2006г., е със 71% трайно намалена работоспособност, като периодът на инвалидността е пожизнен.

Ответникът е приел, че с подаденото заявление през 2010г. жалбоподателят е поел петгодишен агроекологичен ангажимент. Производството за издаване на административен акт за прекратяване на многогодишния ангажимент е започнато поради неспазване на задължението за извършване на земеделска дейност в съответния район за период най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Видно от документите по преписката уведомлението за започване на административно производство е получено лично от жалбоподателя.

Издаден е акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 212 „Плащания на фермери в райони с природни органичения, различни от планински (други)“ от Програма за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. Поетият през 2010г. петгодишен ангажимент се прекратява във връзка с чл. 21 от Регламент (ЕС) № 65 на Комисията от 27.01. 2011г. и на основание чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. В мотивите е прието, въз основа на извършени административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделски производители, е установено, че жалбоподателят не е заявил участие за кампания 2011 по мярка 212, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008г. с което не са спазени изискванията на чл. 4, т.3 от Наредба №11 от 03.04.2008г, според която кандидатите за подпомагане „...подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане“.

Правни изводи:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма. Съгласно чл.20а ал.1 от ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е

изпълнителен директор на Разплащателната агенция.

При издаване на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателят е уведомен за започване на административното производство и е запознат с направените предварителни констатации, по които му е дадена възможност за представяне на становище и доказателства.

Актът е издаден обаче в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона.

По силата на чл.15 от Регламент (ЕО) №1698/ 2005г. на Съвета Европейският фонд за развитие на селските райони (ЕФРСР) осъществява заложените в чл.4 цели, чрез Програми за развитие на селските райони на държавите-членки за периода 2007-2013г., които подлежат на одобрение от Европейската Комисия – чл.18, т.4. На това основание Министерски съвет приема Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Като част от Програмата са предвидените мерки за подпомагане на селските райони, сред които е и мярка 212 „Плащания на фермери в райони с природни ограничения, различни от планински (други)” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г.

Относно случая са разпоредбите на Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

Съобразно разпоредбата на чл. 4 т. 3 от Наредба № 11 кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба определя момента, в който възниква задължението за подаване на последващи заявления - след първото компенсаторно плащане. Именно с извършване на първото компенсаторно плащане възниква и вече се счита поет петгодишният ангажимент. За да възникне петгодишният ангажимент не е достатъчно само да е извършено одобряване на кандидата чрез приемане на заявлението и извършване на проверки по него, а съобразно разпоредбата на чл. 4 т. 3 във връзка с § 1 т. 1 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008г., е необходимо да е било извършено фактически първото компенсаторно плащане. Това тълкуване следва от редакциите както на цитираната разпоредба на чл. 4 ал. 1 от Наредба № 11, която посочва, че задължението възниква „след първото компенсаторно плащане”, така и от разпоредбата на § 1 т. 1 от ДР на наредбата, според която „Първо компенсаторно плащане" е плащането, определено за първото подадено заявление за подпомагане по мерките по чл. 1, ал. 1”. От редакциите на посочените разпоредби е видно, че задължение за подаване на заявление за подпомагане възниква едва след като е налице ефективно плащане, а не само одобрение.

Вън от горното, следва да се вземе предвид и обстоятелството, че уведомителното писмо за предприетите действия и оторозираните суми по подаденото заявление е издадено едва на 02.10.2011г. – след изтичане на срока за подаване на заявления за 2011г. По делото няма доказателства кога това уведомително писмо е било съобщено на жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл. 4 ал. 1 от Наредба № 5 от № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на

заявления по схеми и мерки за директни плащания „Заявленията се подават през периода от 1 март до 15 май на годината, за която се кандидатства за подпомагане. Когато 15 май е неприсъствен ден, срокът за подаване на заявления за подпомагане изтича в първия следващ работен ден”. В конкретния случай за 2011г. срокът за подаване на заявления е изтекъл на 15.05.2011г., като в този срок за жалбоподателя все още не е възникнало задължение за подаване на ново заявление и не е възникнал многогодишният му ангажимент, тъй като ДФЗ още не е бил разгледал подаденото заявление за 2010г. .

Основният довод на жалбоподателя, че не е възникнал многогодишен агроекологичен ангажимент, тъй като не е извършено първо компенсаторно плащане, е основателен. Твърдението на жалбоподателя за невъзможност да обработва земите поради възрастта и инвалидността си е без правно значение предвид липсата изобщо на поет ангажимент. Въпреки това, следва се отбележи, че констатираната степен на инвалидност е била налице още при кандидатстването за подпомагане и е пожизнена, поради което не може да бъде ценена като форсмажорно обстоятелство по смисъла на чл.15 ал.1 във връзка с §1 т.3 б.”б” от ДР на Наредба №11.

Като правно основание за издаване на акта е посочена и разпоредбата на чл. 14 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. , съгласно която земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си. В случая жалбоподателят не е получил субсидия по заявлението от 2010г., следователно за него не възниква задължение да възстановява суми на ДФЗ.

Правното основание за издаване на акта не съответства на установените факти. Актът е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Въпреки че няма конкретно отношение към преценката за допустимост и основателност на жалбата, съдът счита за необходимо да обсъди законосъобразността на изявлението на административния орган, съдържащо се в края на административния акт . След като е указал реда и срока за обжалване, административният орган е информирал жалбоподателя, че в случай че обжалва административния акт, ще спре обработката на бъдещите заявления по мярката на основание чл.54 ал.1 т.5 от АПК до приключване на съдебното производство с влязъл в сила акт. Цитираното изявление в оспорения акт цели незаконосъобразно мотивиране на жалбоподателя да се откаже от съдебно обжалване, ако иска да участва в кампаниите за субсидиране, и представлява своеобразно склоняване към предварителен отказ от съдебно обжалване, придружено с административна заплаха. Оспорването на административен акт по съдебен ред е конституционно право на гражданите, закрепено в чл.120 ал.2 от Конституцията на Република Б.. Недопустимо е с изявления на административния орган да се създава усещане за несигурност и страх у гражданите, че упражняването на конституционните им права ще доведе до неблагоприятни за тях последици. Най- накрая, съдът отбелязва, че ако са налице основания по чл. 54 ал. 1 т. 5 от АПК, то следва да се издаде изричен акт със съответни мотиви, който да подлежи на съдебен контрол. Така посоченото „информиране” на жалбоподателя сочи на злоупотреба с властнически правомощия на административния орган и е в противоречие с Конституцията и законите на страната.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 211 „Плащания на фермери за природни ограничения в планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013г. с изх.№02-230-6500/699 от 09.04.2013г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие”

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София – град в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: